

**Carolus M. Romanorum Imperator, Et Francorum Rex,
Romano-Catholicus, Libris IV. Explicatus, Et Vindicatus**

Schaten, Nicolaus

Nevhvsii, 1674

Caput 1. Ingressus, & Status Controversiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-99067](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-99067)

LIBER I.

- I. De Caroli M. Religione Catholica, quam à parentibus, ac maioribus accepit, & per omnem vitam sanctissime coluit.
- II. De vera Christi Ecclesia, ejusq; notis, in qua Carolus M. vixit, & ad quam Saxones primum à cultu idolorum conversos perduxit.
- III. De verbo Dei scripto, & Tradito, quod professus est.
- IV. De libris Carolinis, eidem Carolo M. falso adscriptis.

CAPVT I.

Ingressus et Status Controversie.

Quam Christi religionem à suis primordijs in Saxonia colimus, eam nos post Deum, Divosq; omnes Carolo M. potissimum debere nemini aut obscurum, aut controversum esse potest, nisi qui antiquitatum omnium est imperitus, aut fidem humanam è mundo sustulerit. Bellum is religiosissimus Christianorum Regum, & Imperatorum gloriosissimus per triginta tres annos gessit cum Saxo-
A
xonum

xonum populis, quo neq; prolixius, neq; atrocius ullum Francorum
 populo aut laboriosius est susceptum, uti hæc Eginardus fidus earum
 rerum scriptor, & Francorum annales, cæteri q; scriptores cum Episco-
 patuum fastis tradiderunt. Verum *quæ regis erat magnanimitas*, ut idem
 Eginardus memorat, *quæ perpetua in adversis, & prosperis constantia*, vi-
 ctor tandem Saxoniam perdomuit, & in decem Episcopatus divisit.
 Quippe, *terram eorum secundum antiquum Romanorum morem in pro-*
vinciam redegit, & in Episcopatus certo termino, & limite determina-
ram distribuit, uti id in diplomate Ecclesiæ Verdensis anno Christi
 DCCLXXXVI. & in diplomate Ecclesiæ Bremensis anno Christi
 DCCLXXXVIII. consignato, verbis repetitis proficitur Carolus: Hinc
 in diplomate Osnabrugensi *Domitorem Saxonum* se vocat. Inter Epi-
 scopatus, quos Carolus condidit, antiquissimus Osnabrugensis, quem
 se *primum omnium in Saxonia in honorem S. Petri Principis Apostolorum*
& SS. Martyrum Crispini & Crispiniani, fundasse testatur: Inde Pader-
 bornensis, Halberstadiensis, Bremensis, Verdensis, Mindensis, Mimi-
 gardevordensis, seu Monasteriensis, Hildesienensis, fundati: His accessere
 Hamburgensis, & Schidrensis, coepti inchoatiq; à Carolo M. alterum
 Ludovicus Pius, alterum cæteri Imperatores, dum postremo Magden-
 burgum transferretur, Otto Magnus absolvit. Conditis descriptisq;ue
 per suos limites diocesibus Episcopos imposuit, Osnabrugensi Wiho-
 nem, Paderbornensi Burchardum vicario munere, dum Hathumarus à
 Carolo præficeretur, Halberstadiensi Hildegrimum D. Ludgeri fratrē,
 Bremensi Willehadum, Verdensi Suibertum sanctæ conversationis vi-
 rum, Mindensi Hercumbertum, Monasteriensis primò Bernardum
 quendam religiosum Abbatem, deinde Ludgerum, Hildesimensi Gun-
 therum, Hamburgensi Heridagum, Schidrensi Albertum præfecit Ca-
 rolus. Post Episcopos introducti Pastores, Sacerdotes, Clerici, ac Mo-
 nachi, interq; Monachos D. Sturmij Bonifacij discipulus, & primus
 Fuldensium Abbas cum suis religiosiis viris, qui & Saxoniz Apostolus
 cognominatus est, Nunquam Saxoniam ingressus Carolus, quin magno
 numero Episcopos, Abbates, & Sacerdotes secum duxerit ad conver-
 sionem Saxonum, uti id præter cæteros docet auctor vitæ D. Sturmij.
 Horum operâ, vivo adhuc Carolo, tota Saxonia intra Rhenum, Visur-
 gim atque Albim ad Baptismum deducta est, & à cultu idolorum ad
 Christi-

Christi religionem conversa; quemadmodum hac super re Hadrianus Pontifex Carolo in epistola gratulatur gratiasq; agit, quâ valdè se lætatum scribit quod Carolum cum conjugē & prole incolumem intellexerit, magis autem gavilum, postquam relatum est de triumphis ejus, qualiter sevas adversasque gentes, scilicet Saxonum, ad Dei cultum, & suâ sanctæ Catholicæ, & Apostolicæ Ecclesiæ rectitudinem fidei perduxerit, atque Domino auxiliante & Petri Paulique Apostolorum Principum interventione suffragante, colla eorum redacta sunt sub potestate, ac ditione Caroli, eorumque optimates subjungendo, divinâ inspiratione, regali annisæ universam illam gentem Saxonum ad sacrum deduxerit Baptismatis fontem; Offert in hanc rem Pontifex publicas preces cum litanijis, demum optat ut per ejus laboriosa certamina magis magisque spiritualis mater ejus sancta Romana Ecclesia maneret exaltata. tom. 15. Concil. General. His alijsque in hanc rem positis urgent Catholici adversus novarum religionum per Saxoniam sectatores :

Vel Carolus M. à cultu idolorum Saxoniam perduxit ad veram sinceramque, vel ad falsam & corruptam Christi religionem.

Si ad veram, haud dubiè in ea per majorum à Carolo vestigia permanendum est.

Si ad falsam, & corruptam, ergo ab una gentilium superstitione perducti sunt majores nostri ad aliam superstitionem, & si in sacrificio Missæ, si in cultu Divorum, & veneratione imaginum, alijsque, ut adversarij contēdunt, vera à nobis committatur idololatria, ergo ab una idololatria in aliam conversi sunt majores nostri. Quid enim interest, si ve panem pro Deo cum Christianis adorem in sacrificio Missæ, si ve solem cum Persis, aut Hertham etiam Deam pro B. Virgine, aut Martem Mercuriumque cum priscais Saxonibus colam pro Divo Petro & Paulo?

Hoc argumentum ut eludant hæretici, quos inter Nifanius, docent Carolum M. partim Catholicum, seu ut illi dicunt Papistam, partim Lutheranum & Evangelicum fuisse, ut tanquam hybridam, aut amphibium aliquod animal obtrudant Carolum nobis, & consequenter religionem, quam in Saxoniam introduxit partim Papisticam, & multis Papistarum superstitionibus obnoxiam, partim Lutheranam comminiscuntur, tanquam chimæras illas vera Christi religio pateretur. Et quid

mirum ita illos docere: *Memoriam custodem habere oportet mendacem*, inquit Optatus Milev. lib. 2. ut coherenter mentiatur. Nam cum doceant veram & Apostolicam Ecclesiam, jam quarto, aut quinto minimum sæculo defecisse à fide, consequenter Carolus qui anno 772. primum Saxoniam convertere cœpit, haud aliam quam corruptam introducere potuit. Deinde quia post sæculum quintum Antichristus Romæ in throno Pontificis sedere cœpit, hinc & Carolus, qui Hadrianum & Leonem Pontifices unicè coluit, eorumq; doctrinam quam studiosissimè & religiosissimè secutus est, haud aliam etiam quam impiam Antichristi doctrinam in Saxoniam per Episcopos, sacerdotes & Monachos introducere potuit. Ecce quo ex falsis principiis per mendacia abire necesse est, imò cui mirum Nisanium nobis Carolum M. partim Catholicum, partim Lutheranum formare, qui religionem Christianam tanquam mulum fingit, cui aliquid cum equo, aliquid cum asino commune sit. Hinc pronum ei fuit Carolum nobis ex monstroso Prædicantum cerebro parturire, qualem hæcenus nemini Catholicorum somnare licuit.

Hunc præterea corruptæ Ecclesiæ statum per capitales in fide errores à Carolo M. ad nostra sæcula & tempora perstitisse docent, donec postremum Lutherus, cui plus lucis divinæ & sapientiæ quam Carolo M. vel omnibus ab eo impositis Episcopis & sacerdotibus communicatum fingunt, omnia, si Dijs placet, ad antiquam Ecclesiæ formam, qualis à Christo & Apostolis est instituta, reduceret. Quem virum, si Carolus M. suo ævo sortitus fuisset doctorem, numquam ille Pontificum Romanorum doctrinam, ipsumque Pontificem coluisset, numquam tot Episcopos, sacerdotes, clericos, & Monachos in Saxoniam introduxisset, numquam ille sacrificium Missæ, cultum Sanctorum, & imaginum, preces & sacrificia pro defunctis, merita bonorum operum, numquam ille coelibatum sacerdotum, & Monachorum institutum admisisset intrare Saxoniam, verum ex salubriori, & nova sui Evangelij doctrina Episcopis, & sacerdotibus uxores, clericis sacratas Deo virgines, canonicis sanctimoniales, monachis moniales, suomet exemplo Lutherus in matrimonium obtulisset: Nam quæ hic vota obtenduntur matrimonij impedimenta, ea, aut nulla sunt, aut in his Luthero supra omnes Pontifices fuit dispensandi potestas: Numquam, ut verbo absolvam, Carolus M. Christianam religionem tot superstitionum ritibus, tot le-

tot legum humanarum sanctionibus, tot falforum dogmatum erroribus contaminari passus fuisset. Ad hunc modum non tam philosophantur quam fabulantur novatores nostri & novarum religionum artifices, quæ Catholicis tam ficta, absurda, & incredibilia sunt, quam ipsa metamorphosis Ovidij, & omnium Poëtarum commenta. Quando ex prophetarum oraculis, Christi promissionibus, & Apostolorum testimonijs omnibus persuasum esse debet, lumen solis citius subtrahendum mundo, quod Chrysostomus dixit, quam ut Ecclesiam Catholicam sinat Christus errare in capitalibus fidei articulis, aut in tam nefandos, ut isti somniant, errores prolabi.

Hæc tamen ut plebi persuadeant, omnia invertunt, ipsumque etiam Catholicæ Ecclesiæ nomen ad se detorquent: Nam quæ à Christo, & Apostolis toto orbe diffusa inclaruit Catholica & Apostolica Ecclesia, eam illi sibi attribuunt, & Lutheranam censent fuisse: Ita enim Nifanius sub initium: *Nomen Catholica Ecclesiæ de jure & merito nostra Ecclesiæ debetur, quæ Augustanam confessionem profitetur.* Quæ verò à quinto sæculo toto orbe alpectabilis, & toto orbe fulgentissima fuit, Romana Catholica Ecclesia, eam illi Papisticam vocant, & fœdatam innumeris erroribus, intra quam tamen semper reperti sint, qui vel clam, vel palam confessi sint ea, quæ postea Lutherus docuit: Inde nos Romanenses, Pontificios, Papistas, Pappæos, Papicolas identidem appellant, quemadmodum hæc Prædicantium rabulæ ad invidiam, & odium nominis nostri scribere & declamitare solent. Quare priusquam ad cætera digrediamur quibus Carolum Magnum non formaliter Catholicum, sed ex parte Lutheranum fuisse nobis per somnia sua persuadere volunt, operæ pretium erit Caroli M. familiam, & Catholicos majores sub aspectum dare, à quibus & sanguinem & Catholicam religionem traxit.